

STORMAR KRING MINNEN AV DIG

Jag har tjurat till och är oförsiktig.

Tror att jag ska börja
utan mina förutsättningar.

Dagen har inte hänt, och
jag är otålig på att få höra från dig.

Försöker lita på mig, utan
vackrare förhoppningar, om dig.

I en fullmåne, över vad jag
inte vill att du känner till, om mig.

Vältrar mig i ord.
Stormar kring minnen av dig.

Att mina ögon inte uttryckt dig,
spanar efter kärleken till ett språk.

Ser att mitt självförtroende
finns i det jag skriver.

Mycket riktigt har sagts,
om det som kan sägas här.

Men lika uppsökt vill jag bli,
som jag söker upp.

I kväll är jag rädd,
för att du slutat upptäcka mig.

I så fall är jag en person,
jag vill möta, men aldrig har mött.

Jag är uppe sent, för
att skänka dig ett förlorat språk.